

Internet ofereix noves i àmplies possibilitats als dibuixants a l'hora de donar a conèixer la seva obra gràfica

Una altra revolució il·lustrada

MARTA CASADO
Barcelona

El violoncel dona la benvinguda al local Meritxell Ribé: The Room Studio al carrer París de Barcelona. Envolats de quadres de la il·lustradora Joana Santamans (@joana_santamans), els convidats es reuneixen al voltant de la taula principal per comprar el seu últim llibre, *Vida. Bestiari il·lustrat*. En una altra taula, acuradament dipositats, els originals d'alguns dels dibuixos que formen el llibre. Un festival de vida per a la presentació d'un llibre ple de color i naturalesa.

L'inici de Santamans com a il·lustradora, però, va ser fruit de la casualitat. "Vaig començar a pintar per al meu grup d'amics i ensenyava les fotos de les meves il·lustracions a Facebook. En menys d'un any vaig fer 5.000 amics. Allò em va animar a continuar, fins al punt que vaig deixar la feina de dissenyadora per la il·lustració", explica.

Paula Bonet (@paulabonet) està promocionant el seu tercer llibre, *La sed*. En dos mesos ha estat presentat a deu ciutats i ja va per la segona edició. Els primers passos de Bonet en el món de la il·lustració van ser, com els de Santamans, resultat de l'atzar. "El 2009 vaig començar a fer una sèrie de dibuixos i vaig acabar penjant-los a les xarxes socials. Vaig connectar amb un públic que volia consumir la meua obra. Era estrany per a mi: havia pintat des dels 15 anys i no havia aconseguit mai res així".

Tampoc no ho havia aconseguit, i ni tan sols s'ho plantejava, Raquel Córcoles (@modernadepueblo). "Gràcies a una beca vaig poder publicar el meu primer llibre. Vaig entrar a les xarxes socials per fer-ne difusió i es va escampar tant que vaig decidir deixar la meua feina pel còmic", recorda. Moderna de Pueblo té pràcticament 500.000 seguidors a Instagram, tres llibres publicats i moltes col·laboracions empresarials.

Per a totes elles, les xarxes socials han estat un element fonamental en la difusió de la seva obra. "Professionalment hi ha un abans i un després de l'aparició d'Internet", considera Oriol Malet (@oriolmalet), il·lustrador de *La Vanguardia* i d'editorials com Teide, La Galera o Cruïlla. A parer seu, abans d'Internet predominava la dificultat de contactar amb els editors; el després es va evidenciar amb les primeres pàgines web i la

posterior presència a les xarxes socials, que permeten "enviar el teu book a 40 editorials en una tarda".

"Les xarxes socials han estat com el meu mànager", assegura Agustina Guerrero (@agustinaguerrero), autora de quatre llibres i creadora de La

Volátil -el personatge que va sorgir com el seu alter ego-. "En lloc de presentar-me jo a una editorial, han estat les editorials les que han contactat amb mi", explica. Encara així, i malgrat els positius efectes de les xarxes socials, Laura Santolaya, coneguda

com a @p8ladas, matisa: "Les xarxes socials han estat fonamentals, però també la constància i el treball".

A diferència d'altres professions, com el cinema o el teatre, en què es necessita un gran equip i pressupost, la il·lustració permet més indepen-

dència. "No et fa falta ningú que et financi, simplement necessites idees, una tela i un pinzell", explica Raquel Córcoles. Una independència que també interpreta en clau de gènere: "En la il·lustració no necessitem que ningú de dalt (que solen ser homes

ORIOLE MALET

Martorell, 1975. 4.000 seguidors, Instagram. Ha treballat amb les editorials Teide i Cruïlla, entre d'altres, i col·labora amb *La Vanguardia*.

ÁLEX DE MARCOS

Madrid, 1985. 25.000 seguidors, Instagram. Està preparant l'exposició *Amor platónico*.

JOANA SANTAMANS

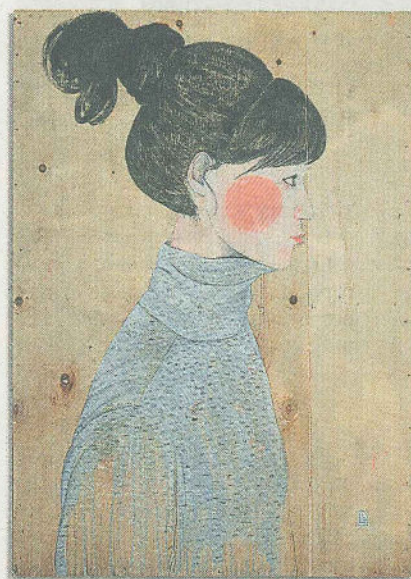
Barcelona, 1977. 8.500 seguidors, Instagram. Acaba de publicar *Vida. Bestiari il·lustrat*, una oda a la naturalesa.

RAQUEL CÓRCOLES

Reus, 1986. 489.000 seguidors, Instagram. És autora de *Sóc de poble*, *Els capullus no regalen flors* i *Cooltura*.

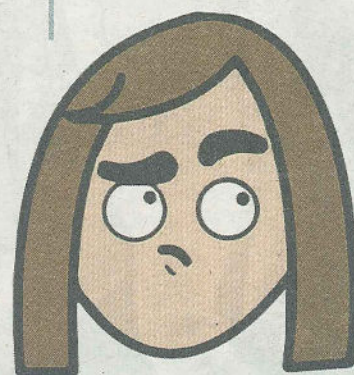
ALFONSO CASAS

Saragossa, 1981. 234.000 seguidors, Instagram. L'octubre del 2015 va publicar el seu últim llibre, *Se(nte)mental*.

LAURA SANTOLAYA

Pamplona, 1982. 123.000 seguidors, Instagram. Va publicar, el 2016, el seu llibre *Crónicas de la adolestreinta*.

Hollywood compra els drets de 'L'última sortida', de Federico Axat

CELIA ALONSO MARTÍNEZ Redacció

El thriller proposat per Federico Axat a la novel·la *L'última sortida* ha cridat l'atenció de dues productores de Hollywood, que adaptaran l'obra per convertir-la en un llargmetratge. Així doncs, les productores Anonymous Content -artífex de les oscaritzades *Spotlight* (la pel·lícula sobre com un grup de periodistes del *Boston Globe* que van destapar

els casos de pederàstia durant dècades de capellans catòlics de Massachusetts que l'arxidiòcesi de Boston va intentar ocultar) i *The Revenant* -i Campanario Entertainment (impulsors de *Y tu mamá también* i la sèrie *Red Band Society*) han anunciat que han adquirit els drets del best-seller internacional de l'argentin, i tenen la intenció de portar-lo a la pantalla gran.

La que és la tercera novel·la de

Federico Axat explica la història de Ted McKay, un home ric i amb una família perfecta que, malgrat aquesta vida de pel·lícula, decideix suïcidar-se. De tota manera, abans que en Ted premi el gallet el timbre de casa seva començarà a sonar amb insistència i el que s'amaga rere la porta el submergirà en un macabre joc manipulador.

Es tracta del fil conductor que ha captivat Hollywood i que serà

guionitzat per Craig Rosenberg, encarregat de treballs com *Preacher*, *Panopticon* i *The Uninvited*. La producció del film anirà a càrrec de Michael Sugar, guanyador de l'Oscar a la millor pel·lícula el 2016 per *Spotlight*, Ashley Jatzla, Jaime Dávila i Sergio Agüero. El grup de productors executius del projecte està encapçalat per Jeff Okin, que ha col·laborat en treballs com *Good girls revolt* i *Los elegidos*.

Federico Axat va néixer el 1975 a Buenos Aires i ha desenvolupat una notable carrera com a enginyer civil, però ha destacat sobretot en el món de les telecomunicacions. Va ser amb la seva primera novel·la, *Benjamin* -so-

bre un nen que es dona per mort mentre que realment està amagat a les golfes de casa seva-, quan li va arribar el primer èxit editorial. Des d'aleshores, Axat ha publicat altres llibres com *El aula 19* i *El pantano de las mariposas*.

L'última sortida va ser publicada per primera vegada en castellà el febrer del 2016 i s'està traduint a més de trenta idiomes, una circumstància que va generar molta expectació per l'obra, ja que es van vendre els drets de traducció abans que es publicés per primera vegada. A més a més, ja ha vist la llum als Estats Units i a França, amb bona acollida entre la crítica. ●

escollint altres homes) ens doni una oportunitat. Ens la forgem nosaltres mateixes". Actualment, i gràcies a internet, afegeix Anastasia Bengoechea –més coneguda com a Monstruo Espagueti (@monstruo.espagueti)–, “s’ha pogut donar veu a les dones” i, fent-ho, s’ha reflectit el canvi del seu paper en la societat.

Aquest canvi l’evidencia Lola Vendetta (@lola.vendetta) –un personatge de còmic que Raquel Riba Rossy va utilitzar per matar els seus dimonis–, que “arriba, a través d’internet, a la nena adolescent que s’està construint la identitat, a la dona

que viu sota maltractament psicològic, a la dona que es victimitza, a la dona que ja ho ha aconseguit, a la dona que està a punt de fer-ho”. Raquel Riba Rossy no només ha utilitzat les xarxes socials com a mètode per donar a conèixer la seva obra, sinó també per reivindicar el paper que considera que han de tenir les dones en la societat.

Tan important com la il·lustració és el missatge que transmet. Alfonso Casas (@alfonsocasas) fa ús de la imatge del cor –“Anatòmic, per representar un amor cru i visceral”– per universalitzar l’amor a través de l’humor. “Si ets capaç de riure’t de la teva situació sentimental ets a mig camí de superar-la”, considera. L’humor és, de fet, una de les eines més recurrents entre els il·lustradors, fins arribar a l’extrem d’Anastasia Bengoechea, que més que il·lustradora es descriu a si mateixa com a humorista. Laura Santolaya també admet la primacia de l’humor en les seves il·lustracions. “Se’m fa difícil dibuixar una cosa que no tingui un acudit o una picada d’ullet graciosa”, reconeix.

Àlex de Marcos, creador de @mundopiruuu –el nom que atribueix al “món millor” que li permet “desapareixer dibuixant”– vol transmetre motivació a través de les seves vinyetes. “Si un dislèctic com jo, que sovint m’havia de sentir dir que seria un fracassat perquè estava tot el dia dibuixant, es dedica a dibuixar, tu també pots”. Símbol d’això és l’expo-

Moderna de Pueblo:
“Vaig entrar a les xarxes socials per donar difusió al meu llibre i he acabat dedicant-me al còmic”

sició que està preparant, *Amor platónico*, en què desafia els fantasmes del passat a través de dibuixos de micos simulant la cal·ligrafia d’un nen petit. “El meu primer acte de rebel·lia quan era petit va ser dibuixar micos als marges de les fitxes de l’escola, on suposadament no es podia dibuixar”, recorda.

Exposicions com les de Mundo Piruuu exemplifiquen que la il·lustració ha traspassat les fronteres de les xarxes socials. Els dibuixos s’han introduït en el món de la moda, la premsa, la publicitat i fins i tot la literatura. “No va ser una decisió conscient, simplement va passar”, explica Paula Bonet en referència a la decisió de començar a escriure.

L’impacte d’aquest gènere és tan gran que reputades empreses com Agencia Literaria Carmen Balcells ha començat a representar il·lustradors. Tot sembla indicar que, en paraules d’Oriol Malet, “la il·lustració és aquí per quedar-se”.

El barceloní Oriol Paulo dona joc a l’espectador a ‘Contratiempo’, amb Mario Casas, Ana Wagener, Bárbara Lennie i José Coronado

Intriga interactiva

FERNANDO GARCÍA
Madrid

Contratiempo, el segon llargmetratge del també guionista barceloní Oriol Paulo després del seu èxit amb *El cuerpo* (2014), és d’aquelles pel·lícules de suspens que, més que entretenir l’espectador, el manté tota l’estona ocupat perquè vagi aventurant la trama amb l’ajuda d’un degoteig de pistes canviant. La veritat dels personatges i les seves accions es troben després d’un camí amb tants revolts i sorpreses escèniques com les que

protagonistes, així com entre cadascun d’ells i els desafiaments que han de vèncer per veure’s alliberats. El film es pot veure alhora com un joc interactiu a què l’espectador es prestarà en una mesura o altra en funció de la seva percepció i el seu interès.

El guió “neix de les novel·les de misteri sobre habitacions tancades que desafien el lector a resoldre un puzzle”, explica Paulo a *La Vanguardia*. Així, la pel·lícula posa cartes sobre la taula perquè cada assistent al cinema faci la seva aposta: “N’hi haurà que jugaran una partida i n’hi haurà que en jugaran una

El combat que manté Wagener amb Casas és més que estimable, però ni Coronado ni, de bon tros, Lennie es queden enrere.

Mario Casas nega amb humilitat un duel actoral amb Wagener: “Perquè me l’estimo i perquè no podria lluitar amb un monstre de la interpretació com ella; em quedén molts anys”, afirma. Però, alhora, es declara “orgullós” de la construcció del seu personatge, Adrián Doria; sobre tot en les seqüències tenses i claustrofòbiques a l’apartament de luxe, durant el diàleg amb Virginia Goodman. El protagonista “no és trampós”, per molt que si

que sigui manipulador i una mica ambigu, a més d’intel·ligent i poderós. Perquè, en definitiva, “és el mateix de principi a fi, i a tota hora dona pistes” sobre la seva naturalesa, diu Casas. En la confrontació amb l’advocada, que no està acostumada a perdre casos, el jove intenta portar-la pel seu camí, i ella l’obliga a anar traient-se capes. “Ell és un paio fred però amb molts matisos, i interpretar-ne el caràcter m’ha permès madurar una mica

més com a actor i com a persona”, conclou l’artista d’A Coruña.

Al marge de la manera com el públic i la crítica puguin jutjar l’articulació de la intriga i la feina de cada actor, *Contratiempo* té una ambientació d’una qualitat innegable. Una il·luminació molt diferenciada en cada entorn –amb tons més freds i clars a la ciutat i més foscos a la zona rural–, així com una gran banda sonora de Fernando Velázquez, que també es modula seguint les diferents perspectives dels personatges, són les claus d’aquesta atmosfera tan aconseguida.

Contratiempo conviu i competeix a la cartellera d’aquest cap de setmana ni més ni menys que amb *Silencio*, de Martin Scorsese, i també amb *Desierto*, de Jonás Cuarón, i *Sólo el fin del mundo*, de Xavier Dolan.

Oriol Paulo dona indicacions a Mario Casas en el rodatge de la pel·lícula

compliquen i embelleixen la carretera entre Barcelona i la vall de Núria, que són els llocs on –sense oblidar el singular tren cremallera d’accés a aquest punt– es desenvolupen els esdeveniments.

Un mal dia el jove i triomfador empresari Adrián Doria, encarnat per Mario Casas, es desperta al costat del cadàver de la seva amant, Laura (Bárbara Lennie), en una habitació d’hotel en aquest paratge del Pirineu. L’advocada especialista en preparació de testimonis Virginia Goodman (Ana Wagener) es presenta dies després a l’imponent loft de l’Adrián, a qui el fiscal es disposa a dirigir l’acusació amb ajuda d’un testimoni sorpresa. El que ve després, amb intervenció rellevant del personatge de José Coronado, és un estira-i-arroña a diverses bandes entre els

Mario Casas es treu el barret davant Ana Wagener i afirma que a ell el paper li ha permès créixer

altra”, afegeix el cineasta català.

La justícia, en les seves diferents connotacions, està al darrere dels mòbils dels quatre personatges principals: com a finalitat, com a mitjà, com a virtut o com a obstacle a superar. *Contratiempo* és, de fet, un thriller judicial.

Però el drama que segueix i precedeix l’assassinat de la Laura també té molt de thriller psicològic, i aquí el treball dels actors resulta lògicament crucial.

RAQUEL RIBA ROSSY

Igualada, 1990. 92.800 seguidors, Instagram. Pròximament publicarà el llibre *Lola Vendetta, más vale Lola que mal acompañada*.

PAULA BONET

Vila-real, 1980. 212.000 seguidors, Instagram. Acaba de publicar *La sed*, que ja va per la segona edició.

L'AUDITORI

CONCERT SOLIDARI

20è ANIVERSARI de Projecte Home

A càrrec de la Jove Orquestra Nacional de Catalunya

Direcció: Manel Valdivieso

Amplia col·laboració de

Mitjana d'èxit

Venda d'entrades i més informació a:

www.auditori.cat • www.projectehome.cat

Diumenge 8 de gener de 2017 a les 12 h

CATARSI

amb obres de

BRAHMS, BACH, MOZART, HAYDN, STRAVINSKY i BERNSTEIN

Organitza:

